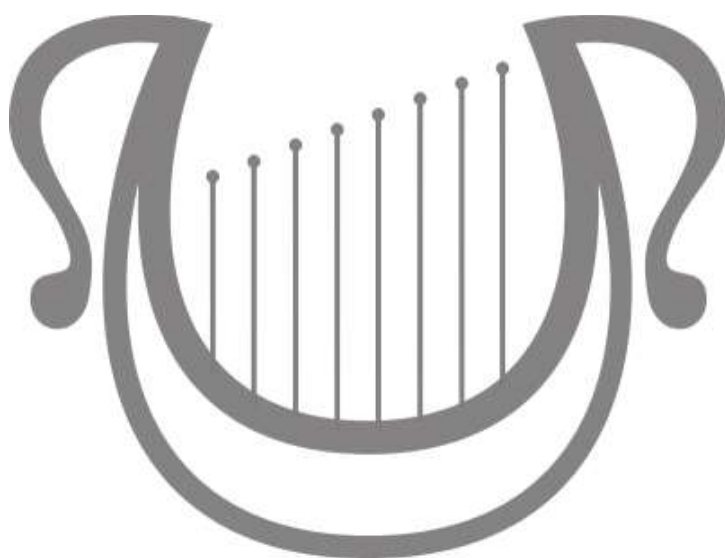

**Účko vydává
Klub přátel umění v ČR**

EDITORIAL

Tento časopis je dělán s vírou, že povzbudí vědomí o tom, co se děje v komunitě Klubu přátel umění. Jistě víte, že klub se sdružuje několik aktivit z oblasti divadla, výtvarného umění, hudby, tance a literatury. Soudím dle sebe, že jen vzdáleně tuším co kdo dělá a čím se realizuje.

Původně jsem chtěl vydat časopis AMFIklub. Nic na tom, jsem se v okamžiku rozhodl uskutečnit něco hodnotnějšího. Totiž začít vydávat tento časopis.

Dobrali jsme se jistého množství původních materiálů. Za které bych chtěl poděkovat. Další uzávěrka pro jarní číslo bude 1.dubna 2004. A tak neváhejte mi poslat cokoli, o co by jste rádi sdíleli s veřejností.

Toto první číslo bude pouze ve formátu PDF. Až se chytne za nos s otázkou: „Proč něco tak dobrého nejde tiskem.“ Tak zvážíme i tištěné číslo.

Berme toto číslo tak, že zkrátka existuje a je to výzva do budoucna.

J.Červený

OBSAH

DIVADLO

Bereme smích vážně? 3

Ochotníci na provaze 4

Jami , Pomněnka 5

VÝTVARNÉ UMĚNÍ

Z galerie KPU 7

Portrét Věry Sudoměřické 8

AMFIKLUB

Recenze: Telefoní budka, Kruh 9

Recenze: Kokain 10

Recenze: Hodiny, Pupendo 11

Filmová karikatura 12

HUDBA

440 Hz 15

Jaroslav (Jarek) Lokos a Nižata 16

KLUB

Krátký náhled do neziskového sektoru 17

Struktura KPU 19

Kontakty 20

BEREME SMÍCH VÁŽNĚ ?

Jedním z mých nejlepších přátel byl téměř čtyři desítky let Dr. Josef Petr Ondok. Často vzpomínám na debaty o kultuře ale hlavně o knihách z doby kdy jsem pracoval v antikvariátě. Při letošní jarní návštěvě mi Petr slíbil: „Pokud mi to zdraví dovolí, něčím vám do bulletinu přispěji.“ Tehdy ani jeden z nás netušil, že se vidíme naposledy. Zdraví nedovolilo a podzimní návštěva se již nemohla uskutečnit. Odešel vědec ekolog, matematik, teolog, bojovník za lidská práva; odešel především nenahraditelný přítel.

S laskavým svolením autora připojuji ukázky z knihy Bereme smích vážně?

(vydal ing. Pavel Sejkora – Trinitas Svitavy ve spolupráci s KA Řím v roce 2003, 140. Svazek edice Studium, 119 stran, 2. Vydání – současně jako 15. Svazek edice Studie Teolog. Fakulty Jihočeské univerzity)

Nejprve však několik slov o autorovi

P. PhDr. Josef Petr Ondok, CFSS *1926 - + 2003

Vystudoval teologii na brněnském teologickém učilišti. Na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně studoval filozofii. Za působení ve filozofických kroužcích na fakultě byl komunistickou justicí odsouzen na 17 let. Prošel komunistickými koncentračními tábory v Jáchymově, Na Mírově...

V letech 1963 – 1966 pracoval v JZD. Od roku 1966 jako technik v ČSAV v Třeboni. V době volnějších poměrů, v komunistické éře, byl představeným kongregace Bratří Nejsvětější svátosti (CFSS) – tzv. Petřiní. V této době promoval na Filozofické fakultě v Brně v oboru logiky. Jako odborný pracovník se v treboňské ČSAV věnoval matematickému modelování ekologických procesů a systémové analýze. Často publikoval v mezinárodních časopisech. Napsal několik knih.

V době tzv. Husákovy normalizace (sedmdesátá léta a osmdesátá léta 20. století) byl „velmi pečlivě“ sledován tajnou komunistickou policií (STB), která věnovala svoji pozornost i všem Ondokovým známým. Tu pocítil i autor tohoto příspěvku.

Od roku 1991 – 2003 působil Dr. Ondok na katedře filozofie teologické fakulty Jihočeské univerzity. Na tomto pracovišti se habilitoval v oboru ekologie.

SMÍCH

1. Úsměv

„Úsměv pocítujeme evidentně jako něco pozitivního. Ale také jako něco, co ještě v pravém slova smyslu není smíchem. Úsměv je spíše náznakem, slibem nebo náběhem k budoucímu smíchu. To naznačuje i jeho fyziognomie, neboť nám připadá jako začínající a nedokončený proměna naší tváře v grymasu smíchu. Může obsahovat silný citový náboj. Usmíváme se nad něčím krásným a líbezným, nad spícím dítětem, nad nemotorností štěněte batolícího se kolem své psí mámy, nad oroseným poupětem rozvíjejícím ráno pod dotekem slunce své lístky. V úsměvu je přítomen prvek radosti, ale radosti zcela specifické. Úsměv také doprovází naší nostalgickou vzpomínku na minulost. Úsměv může znamenat pochopení a toleranci, když nasloucháme něčemu, co nám připadá jako naivní iluze. Úsměv může být omluvný, odzbrojující, slibující, naznačující nebo vyzývající k přiblížení. Může být nevyslovenou nabídkou a prosbou adresovanou druhému člověku. Existuje mnoho takových úsměvů podobného typu.

2. Smích

Smích jde mnohem dál než úsměv a také jeho spektrum je mnohem pestřejší. Smějeme se, když se nám nějaká věc nebo událost jeví jako směšná. Pro Aristotela se zde otevírá teoretická otázka, co je „směšno“, když se zabývá ve své Poetice řeckým dramatickým uměním, neboť právě směšno je námětem jedné z obou forem řeckého dramatického umění? Tragedie a komedie. Smyslem komedie je v umělém příběhu představit toto směšno pomocí hereckých postav, vymyšlených zápletek a humorných situací, aby vyvolalo v divákovi smích a mělo na něho „očistčivý“ účinek (tzv. katarzi). Analýza toho, co je v podstatě směšno, jak lze definovat a určit jeho zdroj, se stala nadlouho námětem teoretických a filozofických úvah, přičemž v novější době se spíše používal místo Aristotelova slova směšno termín komično, humor, apod.

Nám však nejde o smích jako o teoretický problém (i když zajímavý), ale o smích jako výraz praktického postoje, schopnosti a dispozice člověka, tedy o to, co Aristoteles nazývá „zdatností“ (areté), neboli ctností.

V tomto pohledu se stává smích něčím ambivalentním. Ne každá člověk se bude smát tomu, že Tháles spadl v noci

do vykopané jámy, když měl při svém pozorování hvězd oči upřené vzhůru k obloze, tak jak se mu smála thrácká služka, která se stala náhodným svědkem této příhody. Někdo jiný mohl na tuto příhodu reagovat jinak, např. soucitem. Nebo nějaký škarohlíd mohl mít přitom pocit zadostiučinění, neboť tato příhoda potvrzovala jeho názor, že život je veskrze špatný a na člověka všude číhá něco zlého.

Čemu tedy jsme schopni se smát? Výčet všech možností by byl asi dlouhý. Smějeme se např. něčemu, co se nám jeví jako absurdní. To je podstatou komiky absurdních vtipů, absurdních povídek vymyšlených Járů da Cimrmanů apod. Smějeme se, když nacházíme nepoměr mezi prostředky a zlem. Zdrojem takového smíchu je povědomí o pevném řádu skutečnosti, uspokojení, že skutečnost se nemůže vymknout z tohoto řádu, že absurdní svět, v němž by např. želvy chodily na chůdách je nemožný, i když myslitelný. Absurdností zde ovšem nemíníme logickou absurdnost, že něco současně může být a nebýt, např. že růže může současně být a nebýt červená.

Smějeme se hlouposti. Motivy k takovému smíchu mohou být různé. Smějeme se hloupému člověku, hloupým názorům, postojům, omylům, ale především se smějeme tam, kde vědomě tušíme, že nejsou nebezpečné ani pro nás osobně, ani pro určitý řád věcí. Jako bychom si uvědomovali, že jde jen o nepovedený produkt myšlení, jakýsi zmetek, jehož forma nám připadá směšná, komická nebo dokonce absurdní. Může v tom být i prvek uspokojení, jako by nás hloupost druhých povyšovala ve vlastních očích.

Hloupost však může být také nebezpečná. Především když se dostává ke slovu u těch, kteří mají právo rozhodovat o věcech veřejných....“

..., Všimněme si, že totalitní režimy potlačující práva a důstojnost člověka se bojí smíchu a jsou na něj alergické. Vtipy na režim, na jeho praktiky, nebo představitele se stávají v totalitních režimech zločinem. To platilo za dávných časů a platí dodnes. Za politické vtipy byli lidé posíláni do nacistických koncentračních táborů i do komunistických žalářů. Totalitní mentalita není schopna pochopit že v nějakém konkrétním případě jde o vtip....“

..., Je charakteristické, že právě v totalitních režimech se rodí množství politických vtipů. Smích se stává skrytým protestem. I když je svou podstatou bezmocný, je přesto jakousi pomalou erozí, která podryvá režimu pevnou půdu pod nohama, a může tak připravovat nečekané sesuvy a průlomů....“

Autor dále uvažuje o pozitivním rysu smíchu na sbližování lidí, o smíchu omluvném i o obranném. Dále se můžeme dočíst o soukromém smíchu beze svědků. Tedy o tom, jak se smějeme sobě samým. Je to důležitý a obtížný smích, tvrdí autor a pokračuje:

..., Existuje však také smích zlý, smích zraňující a urážející. Takový typ jsme označili jako výsměch. Jeho extrémní verze – škleb – má v sobě cosi démonického, rouhačského, cynického, co se často týká spíše ideje nežli člověka. Hranice mezi osvobodivým výsměchem, který může mít tentýž cíl, nejsou ostré, a tak i výsměch může někdy sehrát pozitivní roli. Zřetelně negativní roli má tam, kde je primárně motivován nepřátelským postojem vůči člověku, na něhož je zaměřen. Jeho účelem v tomto případě není odhalit nějakou směšnou stránku v jednání nebo názorech druhého člověka, ale zranit tím, že ho stavíme do pozice toho, kdo si zaslouží být považován za něco směšného, např. za hlupáka

Je smíchem provokujícím, útočným, cynickým....“

..., Na kolbišti literární kritiky i vědeckých resp. filozofických polemik můžeme být svědky bojů, v nichž jednou z mnoha strategií je zesměšnit názory protivníka. Taková strategie bývá totiž často velice působivá a efektní. Vtipné argumenty vyvolávající ohlas a smích jsou sugestivní a zkušení diskutéři si toho jsou vědomi a tyto výhody (někdy i nekorektně) využívají.

Na druhé straně je však třeba říci, že by si člověk měl vypěstovat určitá druh imunity vůči zraňujícím účinkům výsměchu. Nebát se ho tolik, abychom propadali panice. Byly určité dějinné etapy, kdy se na žebříčku společenské úspěšnosti pokládalo za největší provinění být směšný. Pro takový přečin mohl být vyzván na souboj ten, kdo člověka zesměšnil. Můžeme to chápat jako určitou formu sociální idiosynkrazie, jakožto přebujelou averzi proti zesměšnění, často na úkor správného hodnocení jiných typů provinění,

Každý člověk by měl mít v sobě určitou svébytnost a vnitřní kritickou nezávislost na tom, co o něm lidé říkají, čemu se u něho vysmívají, nebo i naopak v čem ho chválí. Tato svébytnost však musí být podložena vnitřní pravdivostí k sobě samému. Někdy se naopak smích jako kritika, může ukázat jako něco pozitivního, zatímco subjektivně motivovaná, povrchní nebo dokonce pokrytecká chvála může být něčím negativním....“

připravil Vladimír Michal

AUTORSKÝ AMATÉRSKÝ DIVADELNÍ SPOLEK

Divadelní spolek založil na konci roku 1999 herec a písničkář Jaroslav (Jarek) Lokos. Domovskou scénou tohoto mladého souboru, je „Divadelní miniklub“ v prostorách původně Ditrichsteinského zámku v obci Prštice, vzdálené cca 19 km od Brna. Repertoár souboru je zaměřen na původní produkci vycházející z pera vedoucího člena souboru pana Jaroslava Lokose.

Pohádka Král Šašků je určena dětem z 2-3 stupně ZŠ a vypráví o lidské touze po úspěchu, ztraceném a znovunalezeném štěstí. Toto představení se v průběhu 1,5 roku dočkalo již 15ti úspěšných repríz.

Pohádka O kašpárkovi z krabičky a panence Marionetce je určena pro předškolní děti a žáky 1 stupně ZŠ. Příběh vypráví o nehodné a trucovité princezně, která se snaží přimět k poslušnosti své hračky, ale ty se díky kašpárkovi, chůvě a sluhovi Vilímkovi nestanou poslušnými loutkami.

Satirické kabaretní pořady: k MDŽ aneb Když Muži Děsně Žárlí – Barel a Pardy aneb Když Amerika objevila Evropu – k VŘSR neboli Veselý Říjen Sergeje Rybalkova- Úvahy ryze teatrální .

Kolektiv

V obci Prštice působí již několik let pod vedením charismatického pana Lokose (textář, písničkář, dramaturg, herec a bývalý dorostenecký mistr republiky ve vrhačském trojboji) autorský divadelní spolek, z kterého vyzařuje nadšení pro uměleckou činnost. V této malé vsi se vytvořila prima parta mladých lidí. Ochotníci (jedna herečka z Brna a ostatní z Prštic) hrají především pro děti v obcích Jihomoravského kraje, v domovech mládeže, dětských domovech, nemocnicích, léčebnách pro dlouhodobě nemocné... Tato charitativní činnost je velice sympatická a je jí třeba pochválit.

Divadelníci nastudovali řadu kabaretních vystoupení ve kterých má možnost vyniknout komediální herectví Jaroslava Lokose a Miluše Ambrozkové. Oba jmenovaní jsou výbornými zpěváky s koncertními zkušenostmi, což je pro tento typ divadelních produkcí velmi přínosné.

Ochotníci Na Provaze se od nesmělých hereckých začátečních pokusů propracovali k velmi solidním výkonům. Veliký pokrok udělala především ženská část souboru. Jistou slabinou jsou někteří mužští protagonisté a nedostatek zkušeností v režijní práci.

Za podpory obce si soubor vybudoval v prštickém zámku divadelní sálek (kapacita cca 30 - 35 diváků) se zkušebnou. V tomto příjemném prostoru měli možnost návštěvníci poprvé shlédnout divadelní inscenace na podzim roku 2003.

Prštičtí jsou příkladem toho, jak v malé obci může vzniknout malé ale velmi činné amatérské kulturní centrum.

V obci jsou silně rozvinuty občanské aktivity. Působí zde dále dobrovolní hasiči a Sokol, který spravuje velkou, moderní sokolovnu s ubytovnou. Je to krásný příklad toho, jak může a má působit tzv. občanská společnost, jak obec může a má podporovat aktivity svých obyvatel . (viz. na jiném místě tohoto Účka o neziskovém sektoru).

Vladimír Michal

JAMI

VOLNÉ HERECKÉ SDRUŽENÍ

Na popud dvou výrazných „hereckých osobností“ Jaroslava Lokose a Miluše Ambrozkové, se zcela zřetelným záměrem věnovat se „profesionálnější“ formám divadelních představení vzniklo divadelní sdružení JAMI, studující tvorbu současného satyra Dermana von Schwemmensteina v inscenacích: Proč muži (ne)chodí do bordelu ? a Hochštapler.

V obou inscenacích se odráží autorova sympatie ke „kabaretismu“ a k lásce k hlavnímu městu Rakouska – Vídni, kterou pokládá za meku kabaretního umění.

Kolektiv

POMNĚNKA

HUDEBNÍ DIVADÉLKO

Hudební divadélko Pomněnka se zabývá tvorbou zábavných celků pro děti. Divadélko vystupuje na festivalech, v domovech dětí a mládeže, domovech důchodců a účastní se mnoha charitativních akcí.

Soňa Klementová vystudovala tanec, působí jako herečka divadla v Uherském Hradišti. V Brně založila autorské dětské hudební divadlo Pomněnka, které vede již několik let.

Vladimír Michal

Z GALERIE KPU ČR

JAN PŘENOSIL

ZDENĚK HERBLICH

PORTRÉT VĚRY SUDOMĚŘICKÉ

Vyškovská výtvarnice, Věra Sudoměřická, je autorkou figurek z textilních materiálů, které ne náhodou připomínají Trnkovy loutkové filmy. Autorka se vyznává z obdivu a lásky k dílu umělce, s nímž měla možnost za svého působení v Praze se setkat.

Pečlivá a trpělivá práce přinesla své ovoce. Figurky se prodávaly prostřednictvím Díla v Rakousku, Dánsku, Rusku a dalších Evropských zemích.

Výtvarnice uspořádala ve 20. století dvě velké výstavy ve Vyškově. Z druhé výstavy pocházejí fotografie, které si můžete prohlédnout ve virtuální galerii KPU ČR.

Věra Sudoměřická je autorkou některých plakátů propagujících kulturní aktivitu naší organizace.

Vzpomínka na rodiče

Čím víc stárnu, tím víc se vrací vzpomínka
na rodiče, maminku a tatínka.
Bylo to krásné, když oba ještě žili,
kéž by se roky ty na chvíli navrátily!
Když jsem byla malá, malinká,
jako strážný anděl při mně stála maminka.
Pak přišlo dospívání, vesele život plynul dál,
to zase tatínek na stráž při mně stál.
Marnost nad marnost, nic z toho se nevrátí.
Pomalů stárnu ve vzpomínkách teskné závratí.

Nikdy se neptej

Nikdy se neptej má-li tě kdo rád,
svůj život proživej vesele.
Mezi známými se najdou snad
někdy též opravdoví přátelé.

Těm věř a nedej na řeči, které ranní,
to co říkají ti, co lstiví jsou.
Před tebou se na oko jen klaní,
ale nikdy slzy z tváře ti neotřou.

Sama žij tak, ať lest je ti cizí,
rozdávej své srdce na dlani.
Tvá duše bude dýmánek ryzí,
krásná a čistá jak jarní svítání!

TELEFONNÍ BUDKA

RECENZE – www.amfiklub.cz

Stu Shepard je herecký agent. Podvádí svou ženu Kelly se začínající herečkou Pam, všem kolem lže a využívá svého asistenta.. To je asi celý seznam Stuartových špatných vlastností. Ale ne nadarmo se říká na každého jednou dojde.

Jednoho zcela obyčejného dne jde jako vždy zavolat své milence Pam, ale z mobilu nemůže, protože účty kontroluje jeho žena. Tak si zaskočí do skoro poslední budky ve městě, která umožňuje to cenné soukromí. Zavolá Pam, že má pro ni nějakou roli, ale samozřejmě zase lže. Když zavěsí, telefon se opět rozzvoní. Kdo z nás by to nezvedl, že? Jelikož je Stu jako mi, telefon zvedne. To ale neměl dělat. Na druhém konci drátu se ozve hlas nebezpečného zabijáka, který mu s úsměvem na rtech řekne, že pokud zavěsí tak zemře. Že to myslí vážně mu dokáže o několik minut později....

Film Joela Schumachera je zajímavý už tím, že ho chtěl natočit sám mistr hrůzy Alfred Hitschock. Ale bohužel nebo možná bohudík se toho nedožil. Celý příběh poukazuje na to, že v dnešní době (obzvlášť v Americe) mají všichni jdoucí po ulici mobilní telefon přilepený k uchu a na celé „kolo“ vyřvávají svoje soukromí. Z budek už volá jen malá hrstka lidí a to většinou z budek otevřených, protože uzavřených už v dnešní době moc není. Ale zpět k filmu.

V tomto osvěžujícím koktejlu je namícháno snad všechno. Od velkého napětí (a není ho rozhodně pomálu) až po trochu humoru a záblesku romantiky. Colin Farrell si vedl ve své roli přímo bravurně na to, že byl film natočen za pouhých 12 dní. Ve vedlejší roli se představili Forest Whitaker jako policejní vyjednávač a zcela nečekaně hvězdička ze seriálu Dawsonův svět Katie Holmes. Ti všichni vytvořily zcela dokonalé nekomerční dílo se kterým by byl mistr Hitschock určitě spokojen.

09.09.2003 - Eva Hrušková

KRUH

RECENZE – www.amfiklub.cz

Tak jsem zase jednou navštívila naše kino s přáním trochu se bát... Jak známo, někteří lidé se bojí rádi a já mezi ně rozhodně patřím, ale po hororech jako byl Vřískot 1 a 2 (třetí díl už byl vyloženě komedie), Tajemství loňského léta a hromada jiných vyvražďovaček jsem už trochu strádala. Chyběl mi pořádný psychologický, nervy dráždící snímek. Takže jít na Kruh bylo něco jako chytnutí se stébka. A musím říct, že jsem byla mile překvapena. I když....mile?? Prvních deset minut jsem trochu smutnila. Začátek filmu totiž opravdu připomínal teenagerský horor.

Dvě nactileté kamarádky tráví večer u televize, když v tom se jedna z nich rozpovídá o historce kolující po škole - o záhadné videokazetě, po jejímž zhlédnutí zazvoní telefon a neznámý hlásek ti oznámí, že za 7 dní zemřeš. Když v tom se druhá dívka přizná, že přesně tohle se jí před týdnem stalo. Obě se tomu zasmějí, ale po chvíli zazvoní telefon, zapne se televize a..... o pár dní později se koná pohřeb oné mladé slečny (přičemž ta druhá skončí v psychiatrické léčebně). Na pohřeb přijde i její teta - novinářka Rachel Kellerová. Ta slíbí své sestře, že záhadu smrti své neteře (infrakt v sedmnácti je opravdu trochu nápadný) objasní. Vydá se do hotelu kdesi v horách, kde parta přátel včetně její neteře trávila víkend týden před její smrtí. Ovšem jak se záhy dozví, nezemřela jen ona, ale všichni co s ní byli (ve stejný den a stejnou hodinu). A tady náhodou najde onu kazetu, pustí si ji a ... začíná boj o své přežití. Musí vystopovat původ oné kazety už proto, že si jí omylem pustil i její malý syn.

Film byl natočen podle japonského románu a filmu. Nemůžu posoudit, který film je lepší neboť jsem japonský (dnes už několikadílňý) originál neviděla a je mi to dost líto.

Velmi důležitou úlohu hrál ve filmu zvuk. Rozhodně dodal mnoha scénám tu pravou okořeňující složku. Ve filmu se nesetkáte s počítači vytvořenými monstry a ani krve zde není prolito zdaleka tolik, jako v jiných, žánrově stejných, filmech. Ale o to hrůznější máte pocit, že to co se na plátně děje, je tak skutečné, že by se to mohlo stát i v reálném životě. Navíc pro mě měl film dva konce. Když jsem už čekala, že je po všem a málem jsem se zvedala ze sedačky, přišel šok v podobě další čtvrtrodky filmu, kde se vše zvrtné tak, že naprosto nikdo nemá šanci uhodnout, jak film skončí.

Co dodat?? Režie: Gore Verbinsky

Hudba: Hanz Zimmer

Kamera: Bojan Bazelli

P. S. Ať vám po zhlédnutí Kruhu bude volat kdokoliv, nezvedejte to!!! :)))

02.09.2003 - Jana Hrabčuková

KOKAIN

RECENZE – www.amfiklub.cz

I v létě může přijít sníh

Na počátku bych Vás poprosil o malé zamyšlení. Vezměme si film. Na jakou věkovou skupinu musí producenti směřovat své filmy, aby vydělali své „drahocenné penízky“? Ano správně, také si nevzpomínám na mnoho starších lidí v prostorech kin (i když...). Mladí lidé tvoří trh. A proč tedy dělat filmy, které takto širokou skupinu neosloví?

A ať je pravdou, že my teenageři jsem poněkud jednoduchou skupinou, které stačí bum prásk a je z toho letadlo. Ne každý však ocení tyto počiny proti filmovosti.

Proto je tady ta druhé skupina, kterou musí oslovit alespoň námětem. Nyní se zeptejte své nedoslýchavé babičky, co si myslí o nastupující generaci.

Odpověď byla jistě jednoznačná: „Fetují a pořád samý alkohol. Párty a volná promiskuita.“ Babi, to jste ale zaspala dobu. 60. léta skončila a doba se změnila. Je však pravdou, že komunitu mladých dříve osloví film, který nepoukazuje, jako x desítek různých přednášek, o škodlivosti a odpornosti drog.

Odkloním se však od hluboké debaty, poněvadž už jistě víte o čem film Kokain bude (ono já bych to nečekal). Když ještě vezmete v potaz, že film patří do kategorie Ano, opravdu se to stalo, zjistíte, že film má opravdu neuvěřitelně poutavý příběh...

Žil, byl jeden chlapec. Chlapec jménem George Jung (Johnny Depp) žil v obyčejné rodině. Prostě typický Američan s pracovitým otcem a stále skuhrající matkou, která využije každé příležitosti, aby z domu utekla. George otce miluje, ale nikdy by nechtěl dopadnou stejně, proto se ihned po škole se svým nejlepším přítelem Tučňákem rozhodne uniknout do jiného světa. Bájná Californie – pláže, holky a drogy. Co víc si přát?

Ale plážový trh se brzy zdá Geogovi příliš nedoceněný, když jemu se v hlavě už honí spousta nápadů na výdělek. Jedinou věcí, kterou potřebuje je teď potřebný materiál. A k tomu mu napomůže jeho nová láska Barbara, jednoduše Barbie (Franka Potente), jež má přítele, který má přátele...

Netrvá to dlouho a za spolupráce Dereka (Paul Rebers) se Geogovi obchody rozvíjí natolik, že je třeba podstoupit pořádný rozlet. Vzhledem k tomu, že jeho milá Barbie pracuje jako letuška to nebude toliko veliký problém. S novým trhem však vznikají nové konexe, ale i nové problémy. Takže zanedlouho přichází první incident se zákonem – a jsou z toho dva roky natvrdo. Tento trest však nepřichází sám a na George se to sype ze všech stran. Naše drahá Barbie, která povýšila na snoubenku bohužel nepočká na drahého překupníka... Zní to od ní jako zrada, ale nemoc přichází nepozvána.

S pohřbem Barbie ztrácí Geoge mnohem více než jen životní lásku. Je odhodlán skončit. Už žádný další kšeft, ale kriminál vás naučí jednu věc dokonale a tou je zločin...

Georgovy schopnosti se začínají zdát více nežli chvályhodné a toho si všímají i vysoko postavení papaláši. Z obyčejného chlapce je nyní Escobarův (Cliff Curtis) první muž na nově vznikajícím trhu.

Život zhrzeného podnikatele začíná nabírat nové obrátky a do života vstupuje i žena číslo dvě s jiskrou jedničky. Penelope Cruz – svůdná krása propůjčená Mirthy by nedala spát nejednomu muži. Ona si už vybrala. Jestli už kvůli peněz či z ryzí lásky, to už ví jen - Escobar. Netrvá dlouho a přichází i žena číslo tři. Ne, že by se z Geoge stal najednou pedofil, ale dceru miloval snad více než obě předešlé.

Ale, ale, ale... S velkou mocí přichází i velké problémy. Bum prásk a z ničeho nic jste na dlažbě a to i přesto, že vás z obchodu vyšplouchl váš přítel... Policie nebere žádné ohledy.

Nyní stojí George na začátku. Tak jak nikdy nechtěl dopadnou. Bez peněz, s dcerou, která ho má sice ráda, ale matka ho nenávidí...

George má ještě jednu možnost. Jednu akci. Už jen poslední zásilku a bude konec. Jediná zásilka toho nejlepšího, co kokain nabízí...

Hodnocení: 70%

05.08.2003 - Lukáš Smelík

HODINY

RECENZE – www.amfiklub.cz

Hodiny. Tento prostý a jednoduchý název velmi výstižně popisuje děj filmu. Na úplném začátku se možná divák zaplete do letopočtů, ve kterých prožívají své životy jednotlivé hrdinky. Paní Woolfová, paní Vaughenová a paní Brownová. První postava a hlavní hrdinka je Virginia Woolfová, známá anglická spisovatelka. Se svým manželem bydlí v Richmondu, protože je na tom psychicky špatně. Ji se ale stýská po Londýně. Zrovna píše dílo paní Dollawoyová. Tuto přezdívka má naše druhá postava a tou je paní Vaughenová, nakladatelka, jejíž život se odehrává v dnešní době. Připravuje večírek pro svého bývalého milence Richarda, který umírá na AIDS. Jak se na povrchu zdá žije pokojným životem. Má dceru a bydlí se svou milenkou. Vše změní nepřející osud. A konečně je tu i třetí osoba paní Brownová. Právě dočetla knihu paní Dollawoyová. Se svým mužem žije v harmonickém vztahu. Má jednoho synka a další potomek je na cestě. Prostě rodinná idea. Ale paní B. je nešťastná z toho, že je šťastná. Její muž má narozeniny, tak pečce se svým synkem dort. Návštěva jedné přítelkyně, končící polibkem dovrší to, jak je nešťastná. Rozhodne se spáchat sebevraždu. Ale jestli to nakonec udělá posuďte sami.

Mám jedno heslo: "Podle hudby, poznáš charakter filmu." A i v tomto případě se to potvrzuje. Myšlenky na sebevraždu, neštěstí hrdinek, vše prohlubuje ponurá hudba Phillipa Glasse. Film byl natočen podle stejnojmenné knihy Michaela Cunnighema, který za toto dílo obdržel Pulitzerovu cenu. Kniha a film se velmi liší. V knize má každá hrdinka vyhrazenou svou kapitolu. Film je úžasný tím, že může používat střihy. Takže na začátku filmu jsou velice rychle střihané scény. Vidíme všechny postavy v krátkých intervalech za sebou, jak provozují ranní činnost. Potom začínají příběhy probíhat jednotlivě a intervaly mezi střihy se prodlužují.

Někteří lidé tvrdí, že Hodiny jsou spíše pro ženy. Je to zajímavá myšlenka. Já si ale nemyslím, že to je pravda. Film je přece pro všechny, bez rozdílu pohlaví, barvy a národnosti.

Nesmím zapomenout také na hvězdné obsazení režiséra Stephena Daldryho. Hlavní roli ztvárnila Nicole Kidman, která za svůj výkon dostala Oskara. Dále Meril Streepová v roli paní Vaughenové a paní Brownová alias Juliane Moore. Nicole Kidman si pro roli nechala udělat umělý nos a vypracovala se i na hrubší hlas.

Virginia Woolfová za svého života slyšela hlasy a měla halucinace. I přes tento handicap psala úžasné knihy, kde dokázala dokonale rozebrat pocity postav. Jako např. paní Dollawoyová, Flush, Orlando aj. Nevím proč se jí všichni báli, ale i kdyby, po tomto filmu přestanou.

07.11.2003 - Eva Hrušková

PUPENDO

RECENZE – www.amfiklub.cz

Pupendo jsem nikdy nedostal a doufám, že jej nedostanu za tuto recenzi. Tak to je příklad typicky zdrženlivého postoje lidí, kteří se potýkali nebo identifikovali s komunistickým režimem v 80-letech. Proč se bát něčeho, co se ještě nestalo. Tak nějak komunismus působí na lidi, ubíjí a omezuje.

Film není prvoplánově žádným lidovým trhákem, jak by napadlo po veleúspěšných Pelišcích. Dotýká se témat, která nemusí jít právě každému pod nos. Totiž 80-desátých let, která jsou velmi blízká pro většinu naší populace. Já jsem byl dítě a ledacos si pamatuji, i když né právě z politiky. No, o tom potom. Raději spějme k filmu.

Petr Jarchovský a Jan Hřebejk osvědčeným způsobem vyprávění nás uvádí do života dvou spřátelených rodin, které rozděluje postoj k životu v komunismu. Mára (Bolek Polívka) a jeho žena Márová (Eva Holubová) žijí na pokraji bídy. Mára je uznávaný sochař, nedostává však hodnotné zakázky a stranickou práci odmítá, a tak skepsi střídá s depresí mezi poezií a alkoholem. Se svou ženou mají dvě děti. Malý Bobeš chodí Márovi pro pivo a větší syn, chodí do školy, kde řediteluje Břečka (Jaroslav Dušek). Ten je hlavou druhé rodiny, která si žije na poměry dobře. Břečková (Vilma Cibulková) je členkou nějaké umělecké komise. Břečka řediteluje na škole, kam chodí mladý Mára a společně s mladým Břečkou. Tyto dvě rodiny by si svým způsobem žili, kdyby do děje nevstoupil jakýsi vágus - kunsthistorik Fábera (Jiří Pecha).

Děj filmu celkem poklidně spěje ke skutečné kolizi, která se objeví až na konci filmu, ale stojí za to. Takový způsob netypicky filmového až knižního vyprávění divák lehce vydrží díky způsobu režie. Hřebejk zjevně dokáže s

humorem a poezií si pohrávat s jednotlivými situacemi a charaktery do té míry, že divák se s postavou dokonale identifikuje a s citem prožívá její peripetie. V takovém přístupu vězí čitý způsob režie, která staví na práci s herci, rozvíjení charakteru a gradování situace. Zkrátka Hřebejk nás nehoní jako JamesBond po celém světě, chce říct třeba jen jedno, ale s citem.

Závěrem bych se chtěl vrátit k tématu filmu a pravdě kterou nám sděluje. Totiž, že život v 80-let patří své době a lidem, kteří v ní žili. Nemůžeme být licoměrní, ale je třeba se snažit chápat situace a dobu, ve které se žilo. Mladí lidé (pokud nebyli z disidentských rodin) nechápali o co v politice jde. Střední generace brala komunismu, jako realitu, do které se narodila. A postarší pokud vím mlčeli. Byla to prostě „Totalita“.

06.05.2003 - Jaroslav Červený

FILMOVÁ KARIKATURA

Výtah z článků – www.amfiklub.cz

Dramaturgie

Jako první si člověk musí při dramatizaci FK uvědomit co je obecně karikatura. Klasicky napadne ta kreslená, kde dotyčný má třeba velký nos a uši. Karikatura je v podstatě zvýraznění nebo zkreslení předmětu či faktu. Takže karikovat v zásadě není těžké - namalovat někomu velký nos. Jde o to komu, jak a proč. A to už je složitější.

Když se vrátím k ušatému obrázku, co mu chybí. Strašně moc věcí.

Předmětem karikatury je po nejvíce člověk. Ten má nějaký charakter. Je nutné, aby byl na první pohled něčím vyhraněný nebo známý, jinak karikatura nebude fungovat. Na první pohled pro karikaturu jasný charakter je například kominík, čert nebo prezident. Kominík špiní, čert se nebojí ohně, prezidenta každý zná. Možná by stačilo namalovat prezidentovi velké uši, ale byla by to pěkná slabota.

Takové karikatuře by chyběla situace. Situace vždy nese v sobě něco dramatického, na čemž se dá stavět, jak humor, tak obraz, nebo příběh. Ověřil jsem si, že pro karikování je nejlepší zažitá, známá a rozporuplná situace. V rozměru či rozporu se pak ukrývá pointa o kterou jde.

Dramatizace filmové karikatury je mnohem těžší než hrátka s obrázkem. Vše co platí pro kreslenou karikaturu platí v jednotlivosti pro každou scénu filmu. Navíc je tu to, že se nám příběh rozběhne a je třeba pracovat s charakterem a situací v čase. Tu je však možnost povznést na světlo neznámý charakter a vypointovat více situací, tak aby Karikatura byla silnější.

Závěrem bych chtěl říci, že Filmová karikatura má 5-10 minut. Vysokou dynamiku vyprávění 30-60 sekund na scénu. Jednotlivé scény by měli mít ve zkratce čitelné pointy.

FK si neklade za cíl, aby každý ji chápal. Ostatně. Proč sdělovat něco, co každý dávno ví.

Scénář

Dramaturgie filmové karikatury určuje ohraničenost scénáře. Scény jsou dlouhé 30-60s a vyžadují patřičný způsob stylizace přímé řeči a akce.

Scény jsou vedeny k přímočarému vyjádření podstaty scény. Ve scénáři se zásadně vyhýbám účelové charakterizaci postav. Postavy se musí bez patosu projevit v situacích a akci. Výběr postav vychází z již obecně vyprofilovaných charakterů, které se nevyvíjí. Jednoduše řečeno: „Nejde o to co o kom napovídáme, ale jak se projeví v situaci.“ Jednotlivé situace mají své pointy a humor, ale jsou v podstatě prosté, tak aby sloužili celku, který vleče nějaké téma, o které jde.

Práce na scénáři začínám vytvořením scénosledu, který vyhovuje dramatizaci filmové karikatury. Pozor vše se v tomto hledí dramatizovat nedá. Jsou původní témata, které zaslouží více pozornosti a není vhodné je karikovat.

Interpunkce je způsob, jak navazovat logicky a působivě scény na sebe. Interpunkce může být obrazová, zvuková a dějová. Osobně upřednostňuji dějovou. Obrazová a zvuková už řeší již nějaký významný posun v čase a tomu se snažím vyhnout.

Scénář se dá napsat během pár hodin, ale když není působivý námět a nemáte v hlavě synopsi a utřeben způsob v jakém stylu jej napsat, nemusí to být právě jednoduchá záležitost. Scénárista musí být samo sebou dramaturgem.

Architektura

Architektura utváří dobu, atmosféru a hlavně stylizaci filmu. Film má tu nádhernou schopnost identifikovat situace s určitým prostředím. Co kdo říkal nebo o co šlo, zapomeneme lehce, ale atmosféra, která takto vznikne, se může vzhlednout v poezii a ta v divákovi hraje nepoměrně déle.

Pamatuji si na chlad jednoho filmu, který probíhal na městské periférii, ve které apatický člověk miní spáchat sebevraždu. Představte si stejnou situaci na pláži. To by už nebylo ono. Stejně tak mě nebere princezna z paneláku nebo námořník na poušti. Je v tom jakási zrada na diváka.

Filmová karikatura musí být v architektuře maximálně přesná a žádné takové zrady se nedopouštět, protože toto i nejpozornější divák ve zkratce jen těžko přijme. To hraničí s experimentem, který pak potřebuje obvykle dovysvětlit.

Opilec patří do hospody, kominík na střechu, princezna na zámek, fotbalista na hřiště, vodník na vrbu, dítě k matce, atd.

Kostýmy

Kostým je důležitý pro charakterizaci doby a hlavně postavy. Takže. Člověk, jak známo, má svou povahu a charakter. S povahou obvykle nic moc nenadělá, ale charakter se vyvíjí a mění, a to z velké části podle toho, jaké zaujímá aktuálně postoje a hodnoty.

Jednodušeji řečeno. Někdo třeba poslouchá nějaký typ muziky, na to konto zaujímá jisté postoje a hodnoty a nemá to co dělat s povahou člověka.

Filmová karikatura nárokuje vyprofilované charaktery. A tak je třeba si kostýmem pomoci. Kostýmem se prostě dá jednoduše a rychle charakterizovat postava.

Zkrátka není čas v nastolené dynamice vyprávění pitvat v charakterech.

Režie

Režisér v ideálním případě nedělá vůbec nic. Tedy míním děláním ve smyslu fyzickém, za to duše je na pochodu. Podle definice, režisér naplňuje vlastní vizi a spojuje jednotlivé složky filmu v jednotný působivý celek, za který nese odpovědnost. Musí rozumět dramaturgii příběhu, čitelnosti scény, humoru, kompozici záběru, tvrdosti světla, ruchu v exteriéru, práci s hercem a mnoho dalších věcí. Jeho pracovními prostředky jsou pouze zkušenosti a jasná vize.

Kdy tedy nic nemusí dělat. Když dostane do rukou scénář, ve kterém nemusí ani jednou škrknout, když má po ruce schopného výtvarníka a architekta, kteří vytvoří podobu scén, když kameramanovi nemusí nic říkat, když lze z materiálu sestříhat klidně tři filmy, když herci dávají do scén ještě víc než je třeba. Pak může jen tiše sedět a kývat hlavou.

V amatérském filmu nic z tohoto neplatí. Režii dělá člověk, který se jen teprve učí a zdaleka nemá ve všem jasno. Tiše doufá, že lidé kolem se nerozutečou, když při natáčení lehce zvedne hlas. Dramaturgie je pro něj jaká si podivnost, na kterou nedá a vesele experimentuje – většinou s divákem. V nejhorším případě ve filmu hraje nebo zároveň dělá kameru a na vlastní čistou režii nestihá.

Režie není žádná sranda. Operujete s časem lidí, pro které je natáčení kratochvíle. A proto upozorňuji, že dotáhnout film až do premiéry, je jen pro kovboje kteří dokáží naprosto běžně obhajovat své postoje a hodnoty i za cenu rány mezi oči.

Natáčení

S natáčením souvisí nekonečné množství zkušeností a rad, stejně jich nikdy není dost, protože se vždy něco zvrtné. Vše vypadá vždy lehce a samozřejmě do doby, kdy je někde v něčem vybitá baterka, nebo někdo onemocní a nejhuř když prší. To pak člověk v roli režiséra roste až o tři centimetry denně. No a až je dosti vysoký, přijde na to, že se nemá cenu zalamovat, ale naopak vydržet a dotočit film.

Všem potencionálním nesnázím se dá předcházet kvalitní přípravou. O co se lépe připravíte, o to kvalitnější (profesionálnější) je potom natáčení. Toť je ale otázka přístupu. Já zkusím jen technicky shrnout, co mě momentálně napadne. Kvalitní literární scénář, natáčecí plán, herci a filmaři tvořící z vášně připravení na všechno, dobré technické vybavení, jasná vize a stylizace natáčení, technický scénář, směrové mikrofony.

Krátkometrážní film 5-15minut se dá natočit v rozmezí 3-7dnů. Zhruba jedna až dvě scény denně. Záleží na čase, který jste připraveni natáčení obětovat. Někdo jako já, je schopen si z jednou scénou hrát tak zhruba 3hodiny. Zdá

se to moc, ale je to obrovsky málo a často na úkor kvality. Ono když člověk točí amatérský film, musí si uvědomit, že operuje s časem lidí, kteří do toho jdou z dobré vůle. A nesmí je nechat někde dlouho mrznout bez přísunu potravy a alkoholu.

Postprodukce

Tak máme všechno v kufru, tedy na kazetě a nadchází ona skrytá alchymie postprodukce. V zásadě technicky jde o tyto tři operace: střih, zvuky a ruchy, hudba, export do distribučních formátů. Každá operace vyžaduje člověka na svém místě, který je náležitě vyhraněn a specializován. Ano, pěkně řečeno, ale amatér si musí většinou se vším poradit sám. Nejsme příliš schopni vám říci věcně co je třeba, tak aspoň kvalitativně.

Střihem se dá vše napravit nebo úplně pokazit. Střihač by si měl být vědom pojmu střihová skladba a předcházet jistých montážím, které působí spíše než na žaludek než na vkus. Třeba stříhat po celku detail, tedy pokud to není uměleckým záměrem.

Je dobré vědět, že dnes se velmi pohodlně stříhá na počítači s přesností na jeden snímek, lze pro vylepšení interpunkce využít množství efektů, které osobně nedoporučuji. Technicky to běží asi takto: nagrabujete videozáznam z kamery do počítače a stříháte v AdobePremiere.

Často střihač se snaží hrát se zvukem a množstvím střihů na to konto omrzí. To by nemělo být a naopak by měl zvukař umět si pohrát, jak s kvalitou, tak se synchronizací zvuku. Měl by být zásoben dostatkem ruchů nebo si je umět dohrát. Například skřípání dveří, spláchnutí záchodu. Měl by umět posílit dramatický účinek scény nadsazením jistých ruchů a pokusit se také trochu tvořit.

Zvuk se zpracovává ve zvukových editorech na počítači, které jsou součástí střihových software. Mnohdy zvukaři si zvuk přebírají do vlastních kvalitnějších editorů, kde lze zvuky zrychlovat, zpomalovat, snižovat, zvyšovat, nasycovat a kdoví co ještě ovat.

Pokud máme výsledný sestřih a ruchy, je na místě doslova obohatit film hudbou, protože ve hraném filmu je hudbou tvořeno 50% dramatu. Hudba se dodělává až na konec, i když tomu někdy bývá naopak. Vězte však, že za ta omezení to nestojí.

Hudba se dost prý často používá proti autorským právům. Já si myslím, že u nás je tolik hudebníků, kteří jsou schopni něco dohrát do filmu, že v tom nevidím žádný problém. Při nejhorším si můžu něco dobrknout sám. :-)

Skutečná tvorba hudby pro film však má své kvality a pokud nechcete jen podmáznout nepovedenou scénu muzikou, jak se to často dělá. Je dobré pokusit se vytvořit něco původního, co odpovídá přesně atmosféře a naturelu scény. Ostatně lidé, kteří dokáží spojit hudbu s obrazem se báječně mohou ve filmu realizovat.

Konečně je třeba dodělat závěrečný mastering filmu, jen vzdáleně tuším, že jde o zvýšení jakosti obrazu a celkovou vyváženost zvuku. A nakonec přehrát film na videokazetu, DVD nebo do DivX.

J.Červený

Pod názvem 440 Hz se skrývá jeden malý smíšený pěvecký sbor. Schází se jednou týdně na VŠ kolejích v Praze na Jižním Městě a sestává (sbormistra nevyjímaje) ze studentů pražských vysokých škol.

Proč se váš sbor jmenuje právě 440 Hz?

440 Hz je frekvence komorního a. Až někdy zaslechnete houslistu, jak škemrá o „áčko“, jde mu právě o tento tón. Podle něj se ladí komorní orchestr. No a protože my se taky snažíme, aby nám to ladilo, je tento název doslova ideální.

Váš sbor má i vlastní logo...

Ano, a ta věc, která na něm rámuje nápis 440 Hz je ladička. Vydává právě tón a1. Už se nám párkrát hodila, když jsme si chtěli zazpívat na nějakém neobvyklém místě, třeba na Panské skále.

To jste se jen tak rozhodli, že si pojedete zazpívat na Panskou skálu?

Byli jsme na soustředění poblíž České Lípy a na Panskou skálu jsme si udělali výlet. A protože se jí říká také „kamenné varhany“, prostě jsme neodolali...

Co si představit pod pojmem soustředění?

Ranní zkoušku, odpolední zkoušku, večerní zkoušku...Ne, teď vážně. Na soustředění jezdíme 1-2x za semestr a všichni si příslušný víkend v kalendáři zatrhnou už dlouho dopředu, protože tam bývá úžasná atmosféra, o kterou nikdo nechce přijít. Uděláme si výlet, zahrajeme si nějakou hru, ale asi nejvíc se těšíme, až skončí večerní zkouška a my se budeme moci vyřádit s kytarou, flétnou, bubínkem a různými chrastítky. Takže se dá říci, že na takovém soustředění se hudba ozývá od rána až do noci.

Vaše zkoušky během semestru jsou také tak zábavné?

Samozřejmě, smích je totiž nejlepší cvičení na bránici...Ale hlavně se snažíme nacvičit repertoár na koncert, takže zkoušky jsou především pracovní.

Jak často si můžeme poslechnout výsledky vašeho úsilí?

Koncert máme vždy koncem semestru, tzn. před Vánoci a v půlce května. Loni jsme měli jeden i v listopadu a doufáme, že se nám to podaří i letos. Přátelé se totiž jinak vymlouvají, že se musí učit na zápočtové testy a nemůžou na koncert přijít...

Na jaký repertoár se mohou posluchači těšit?

Na pestré směs, od vážné hudby přes lidovky ke spirituálům a našim oblíbeným africkým písničkovým lidovým. Rozhodně uslyší několik opravdu světových jazyků - mezi ty exotičtější patří třeba makedonština, portugalská nebo nářečí afrických kmenů. Na vánočním koncertě samozřejmě nechybějí koledy, ale nějaká písnička, ke které se může přidat i publikum, se najde pokaždé.

A kdy se bude konat nejbližší koncert?

Nejjistější způsob, jak to zjistit, je navštívit webovou stránku <http://440hz.unas.cz>, kde na zájemce kromě spousty informací o našem sboru čeká i možnost nechat si zasílat pozvánky na koncerty. Všichni jsou srdečně zváni.

Děkuji za rozhovor.

Jaroslav (Jarek) Lokos a Nižata

Písničkář zastupovaný OSA, vystupující pod registrovaným pseudonymem Jarek Lokos se vrátil na folkovou scénu po několikaleté odluce účastí na festivalu „Autorská Múza 2002“ odkud si hned odnesl „Stříbrnou Múzu“ za texty písní: Co se stalo s Amorem, Falešný hráč a Můj chanson. Následovala série benefičních koncertů na pomoc rodině pana Mišovice ze zatopených Zálezlic, brněnský festival „Musica Viva“ a natočení prvního „Demo“ CD s názvem: Jen tak...

Zdařilé jsou „Jarkovy“ každoroční srpnové koncerty na nádvoří Ditrichsteinského zámku v Pršticích u Brna (*obec Prštice: 19 km jihovýchodně od Brna, cca 750 obyvatel*), kde je vždy skvělá folková atmosféra. Jarek Lokos úzce spolupracuje se soukromým nahrávacím studiem pana Matthiase Vorwerka v rakouském Niederkreuzstettenu, kde již od srpna 2003 vzniká první oficiální CD s názvem: „Pohledy“

V létě 2003 se Jarek Lokos zúčastnil rádio soutěže vypsanou firmou Avon Kosmetik „O píseň léta 2003“ a i zde byl Jarek opět úspěšný.

Lokosova tvorba přibližuje posluchačům pohled na citové vazby dnešní mládeže (Co se stalo s Amorem) i humor jádrného brněnského hantecu (Song vo tým nedalekém Štatlu, Kráska z čtvrtý cenový). Jakousi formu antiprimativního protestu představují např. písně Netykej mi ty burane nebo Indiánská vesnice.

Původní texty vyjadřují filozofický pohled na současnost (Kříž Sedmikrás, jejíž videoverze je přístupná na www.prstice.cz

Základ vokálně instrumentální doprovodné skupiny **Nižata** (nese jméno prvního prštického vladyky) tvoří: Miluše Ambrozková (zpěv, vokál, zobcová flétna) Zdenka Křivánková (el. klávesy, vokál), Eva Tůmová (zpěv, vokál, zobcová flétna).

kolektiv

KRÁTKÝ NÁHLED DO NEZISKOVÉHO SEKTORU

Členění neziskového sektoru

(občanský zákoník 40/1964 Sb. §18, zákon o daních z příjmů 586/92 Sb).

Nezisková organizace je pojem, který je všeobecně užíván i když není přesně definován žádným českým zákonem.

Do nestátních neziskových organizací (NNO) se řadí například: Sdružení fyzických nebo právnických osob, tedy občanská sdružení, některá zdravotnická zařízení, obecně prospěšné společnosti...

Do neziskového sektoru patří dále: Subjekty o nichž mluví zvláštní zákon (Česká televize, Český rozhlas, Akademie věd, profesní komory), církve.

A dále pak sem řadíme: veřejné vysoké školy, Obce apod.

Podrobněji se zastavíme u občanských sdružení.

Občanská sdružení, včetně odborových organizací, jsou registrována na základě zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů. Všichni občané mají právo se svobodně sdružovat bez povolení státního orgánu. Je pouze registrační povinnost. (Ministerstvo vnitra a Český statistický úřad).

Občanské sdružení mohou založit nejméně 3 osoby starší 18 let za podmínek uvedených v zákoně.

(Zákon o sdružování občanů se nevztahuje na politické strany a politická hnutí, církve a náboženské společnosti).

V současné době působí v ČR několik tisíc neziskových organizací z nichž většina má lokální působnost. Jsou zde však také sdružení s celostátní působností (např. Česká tábornická unie, Sokol...) i s působností mezinárodní (např. YMCA, Armáda spásy...)

Některá občanská sdružení provozují činnost dlouhodobě, jiná jsou zakládána za účelem aktuální potřeby. Např. Spolek za záchranu stoleté lípy v Dolní Vsi pod Malou Horkou. Má stavět dálnice, která bude procházet obcí a lípa jaksí překáží. Aby občané mohli účinně protestovat a stát se event. účastníky stavebního řízení založí občanské sdružení. Bez občanského sdružení by obyvatelé Dolní Vsi pod Malou Horkou nemohli účinně a rovnoprávně jednat s příslušnými úřady. Až dosáhnou svého cíle, zvítězí rozum a dálnice lípu obejde, občanské sdružení ztratí svůj smysl a rozpustí se.

Největší počet organizací působí v oblasti sociální péče a charity. Velký počet je také ekologických sdružení, sdružení dětí a mládeže a sportovních (převážně místních) občanských sdružení. Mezi organizace s největším počtem členů patří např. Sokol, Pionýr, Junák...

Většina občanských sdružení vznikla nově po roce 1989. Několik občanských sdružení obnovilo svoji činnost, která byla nuceně komunistickým režimem zastavena a zakázána. Představitelé byly často vězněni v komunistických žalářích. Jsou to organizace většinou vzniklé v 19. nebo 20. století (organizace dětí a mládeže např.: Junák, YMCA - sportovní organizace např.: Sokol, Orel - křesťanské organizace např. Vzdělávací spolky katolických tovaryšů).

Z uvedeného výčtu je patrné, že působnost občanských sdružení je rozmanitá. Od obrany spotřebitelů, přes ochranné autorské svazy, sportovní nebo kulturní aktivity, charitu, sociální péči, práci s mládeží až po různé azylové domy a jiná velmi potřebná zařízení v sociální oblasti.

Z dotazů v brněnských ulicích:

Přehled o neziskovém sektoru je u široké veřejnosti velmi malý. Těžko najdete na ulici pět lidí, kteří by vám dokázali vyjmenovat pět občanských sdružení působících mimo jejich obec (alespoň na krajské úrovni) a jednou větou označit oblast jejich působnosti (například sportovní apod.) Většinou znají Sokol, Junák a občas Charitu. Někteří si vzpomenou na Pionýra, organizaci známou především z „předlistopadové“ éry. Tu a tam si vzpomenou ještě na jednu další organizaci (většinou v ní působí některý ze členů rodiny).

Někteří dotázaní nevěděli, co to neziskový sektor vůbec je. Jeden podnikatel mi tvrdil, že žádná organizace nemůže být nezisková, že je to nesmysl. Organizace má podle něho vydělávat nebo se zrušit. Dobrovolnictví neuznává. Sponzorství zásadně nedává. Každý si má na provoz a činnost podle něho vydělat.

Co politici

Někteří politici (naštěstí je jich menšina) vidí v neziskovém sektoru jakousi nekalou konkurenci, bojí se různých nátlakových skupin, uznávají jen tržní mechanismy a neziskový sektor by nejraději zrušili.

Jiní politici (bohužel je jich menšina) s neziskovým sektorem spolupracují.

Má tedy vůbec smysl práce v občanském sdružení?

Odpověď je jednoduchá a krátká. Určité má.

Občanská sdružení často působí v oblastech, kde to stát nedělá a ani nemůže dělat. (Například Centra volného času mládeže, tělovýchovné jednoty, kulturní spolky, charitativní sdružení, centra pro drogově závislé apod.)

Ve sdruženích pracují často dobrovolníci zdarma. Mohou zde např. získat praxi studenti škol... Mládež zde získá různé dovednosti (práce s PC, organizační činnosti, práce s postiženými spoluobčany apod.)

Vyspělost národa se mimo jiné ukazuje také na činnosti neziskového sektoru, který mimo výsledky své práce pomáhá utvářet veřejné mínění, národní povědomí, úctu k životu, životnímu prostředí...

Prezentace na veřejnosti

Od devadesátých let 20. století probíhá každoročně v únoru (*pro kulturu by bylo mnoho vhodnějších termínů na jaře, v létě nebo na podzim místo v relativně mrtvém začátku roku*) celostátní propagační kampaň 30 dnů pro neziskový sektor. Pomocí výstav a sdělovacích prostředků se zde představují neziskové aktivity. V průběhu roku lze občas využít k prezentaci aktivit různé besedy v některých regionálních rozhlasových stanicích, kabelových televizích a tisku. Komerční rozhlasové a televizní stanice mají o prezentaci neziskového sektoru minimální zájem a bulvární tisk tato část společnosti vůbec nezajímá, pokud se nejedná o nějaký skandál, pikantnost apod.

Ach, ty finance...

Občanská sdružení jsou neziskové organizace. Sdružení byla založena za jiným účelem než je podnikání. Těžko se reálně podniká, pokud provozujete například azylový dům pro týrané ženy, pracujete s mládeží nebo se staráte o nemocné seniory. Některá sdružení sice také podnikají, mohou mít i živnostenské listy. Jedná se však o přivýdělky na provozní náklady. Tyto výdělky tvoří zlomek nutných nákladů. Podnikání není v případě neziskových organizací hlavní činností.

Dotázaný podnikatel, jehož názor jsem výše reprodukoval, ukázal naprosté nepochopení a snad i elementární neznalost neziskového sektoru.

Občanská sdružení jsou částečně financována z grantů státní správy a samosprávných celků a obcí. Problém je, že nikdy neví, kolik peněz na příští rok obdrží a zda je vůbec obdrží. Navíc finance přijdou obvykle nejdříve koncem 1. čtvrtletí. Je to dáno tím, že rozpočty (státní i obecní) se schvalují koncem kalendářního roku. Začátkem následujícího roku lze teprve finance na granty rozdělovat.

Grantujících nadací je v Česku pouze několik a většinou se specializují na některou oblast. (Např. pomoc týraným ženám, rozvoj mladých fotbalistů, děti v nouzi, rozvoj infrastruktury v regionech apod.) mnoho aktivit proto na nadační fondy nemůže takzvaně dosáhnout.

Určitou nadějí jsou fondy Evropské unie, které bude po vstupu ČR do EU možné čerpat, byť za příliš složitých podmínek a často vysoké spoluúčasti neziskových organizací (až 50%).

Sponzorství

Sponzorství v České republice téměř neexistuje. (Na rozdíl například od Francie). Daňové zákony nijak nezvýhodňují sponzory (pouze malá odečitatelná položka od základu daně). Daňové asignace jsou jen zbožným přáním o kterém léta diskutují politici. Přitom by mohly velmi pomoci (podle mého názoru) kultuře, církvím, školství, občanským sdružením... Podnikatel by prakticky v současné době dával celé sponzorství takzvaně ze svého. Nehrne se tedy do toho. V 90. letech většina podniků začínala, investovala do vybavení a nemovitostí a na sponzorství jim nezbylo.

Pokud se sponzor vůbec rozhodne něco financovat, tak je to vrcholový sport. Tam uvidí tisíce lidí jeho logo. Tu a tam obdrží sponzorský dar nějaké charitativní zařízení, zvláště když se o sponzorovi v této souvislosti zmíní sdělovací prostředky.

Téměř nejhůře je na tom se sponzorstvím je kultura. Podnikatel zde není tolik vidět a proto nemá o sponzorování tohoto sektoru zájem (s výjimkou několika málo akcí typu: koncert známé zahraniční skupiny v Praze na Letné, největší hvězdy české současné pop music apod.).

Toto uvažování je do jisté míry krátkozraké. Nelze totiž vše poměřovat penězi a účinností reklam. Neviditelná ruka trhu není všemocná.

Kulturní díla tvoří obraz každého národa. Jsou jeho duševním bohatstvím. Vytváří také často národní symboly (např. socha svatého Václava v Praze, fanfáry ze Smetanovy Libuše apod.)

Bez mecenášů pravděpodobně může mnoho kulturních aktivit žít, nebo ani nevzniknout. Světlo světa nemusí spatřit díla talentovaných ale v současné době málo známých literátů, hudebníků, dramaturgů, grafiků...

Kulturní povědomí národa se přenáší z generace na generaci. Bylo by záslužné, abychom našim potomkům z těchto hodnot také něco předali.

Vladimír Michal

STRUKTURA KPU ČR

Občanské sdružení, Klub přátel umění v České republice (dále jen KPU ČR), bylo založeno v červnu 1993 v Brně, kde v současné době sídlí.

Organizace, působící v celé ČR, pracuje převážně se začínajícími umělci a s dětmi i mládeží v oblasti kultury. Členství není věkově omezeno.

V současné době se orientuje především na město Brno a kraj Jihomoravský. V Praze působí od roku 1994 (s přetržkou let 1999 – 2001) v oblasti hudby a výtvarného umění.

Nejvýznamnější akcí uplynulých let (1993-2000) byla hudební přehlídka Vox clamantis (celorepubliková přehlídka amatérských hudebních skupin interpretujících soudobou duchovní hudbu) v Praze a v Brně (pořádalo nakladatelství ROSA s.r.o., Praha ve spolupráci s KPU ČR, Brno a některé roky i další organizace např. Společnost pro duchovní hudbu, Hlavní město Praha a další).

V Praze jsme pořádali v polovině 90. let minulého století hudební večery pro mládež v Salesiánském divadle v Kobylisích.

Nedílnou součástí KPU ČR jsou kluby mládeže působící v oblasti divadla, výtvarného umění a hudby které vedou amatéři i odborní lektoři z daného uměleckého směru.

KPU ČR je členem české sekce celosvětové Asociace amatérského divadla AITA/IATA a v této oblasti spolupracuje s ARTAMA Praha (účelové zařízení Ministerstva kultury ČR). Je členem odborné komise ARTAMA pro alternativní divadlo (v tomto oboru je vrcholem národní přehlídka Šrámkův Písek). Pořádá soutěžní Jarní divadelní festival a nesoutěžní Podzimní divadelní festival (oba v Brně za finanční podpory Statutárního města Brna a MK ČR a JMK). Divadelní soubory, pracující pod KPU ČR, vyhrály ve druhé polovině devadesátých let dvacátého století několikrát národní přehlídky amatérského divadla Šrámkův Písek a Wolkrův Prostějov a účastnily se 3x národní divadelní přehlídky Jiráskův Hronov.

Pod KPU ČR pracují divadelní soubory: Alibistické divadlo, pohybové divadlo Facka (www.facka.hitech.cz), dětské hudební divadlo Pomněnka (www.volny.cz/Idivpomnenka) /všichni z Brna/, Ochotníci Na provaze a JaMi (oba DS jsou z Prštic u Brna), dětský divadelní soubor HutadďáSek ze Sázavy nad Sázavou, Špatně zabržděno z Velkého Meziříčí.

Na přelomu 20. a 21. století době pracovaly v organizaci divadelní soubory Na Poslední chvíli (Brno) a divadlo V Negližé (studentky z Třebíče, Bohumína, Hradce Králové a Prostějova) hrály v Brně, Opavě...

V organizaci dále mj. působí AMFIklub, který sdružuje zájemce o amatérský film. Členové každoročně natočí jeden film. AMFIklub vydává stejnojmenný zajímavý internetový časopis z něhož si některé ukázky můžete přečíst v tomto čísle Účka.

V KPU ČR působí dvě hudební skupiny: pražský Kolejní smíšený pěvecký sbor 440 Hz (www.440hz.unas.cz) a Nižata z Prštic u Brna.

V KPU ČR najdete také sdružení výtvarníků (kresby a malby, fotografie).

V letech 1995 – 1999 působily v KPU ČR v Brně dívčí taneční skupiny GO DANCE, Titys, Caress, školička moderního tance. Tancem se v současné době KPU ČR nezabývá.

KPU ČR v letech 1995 – 2001 uspořádal mnoho výstav výtvarného umění s mladými autory z celé ČR (Praha, Brno, Jihlava, Břeclav, Vyškov, a další). Výčet fotografií a výtvarníků by byl dlouhý. Převážná část výstav se

uskutečnila v příjemném prostředí dnes již zrušené Galerie pod schodama v Jihlavě (často za finanční podpory Statutárního města Jihlavy). Od roku 2000 pořádáme v informačním středisku pro mládež, ve spolupráci s organizací YMCA v Brně a za finanční podpory Statutárního města Brna a Jihomoravského kraje, výstavy kreseb a maleb dětí a mládeže.

Nechceme však pracovat pouze s výraznými talenty. Naše organizace je otevřena všem zájemcům o umění.

Aktivity jsou postaveny tak, aby se jednotlivé druhy umění vzájemně podporovaly a doplňovaly (např. divadlo - tanec - hudba).

Výborná je spolupráce s divadlem Polárka, Brno a CVC ULITA Brno v oblasti pořádání festivalů amatérského divadla.

Na provoz brněnské kanceláře přispívá Statutární město Brno. Na materiál částečně Jihomoravský kraj. Na celostátní a významné regionální akce Ministerstvo kultury.

Jsme organizací nepolitickou, ve které pracují dobrovolníci.

Naše aktivity najdete v krajích: Hlavní město Praha, Středočeský kraj, kraj Vysočina, Jihomoravský kraj.

Naše adresa: Musilova 2a, 614 00 Brno – Husovice, kpucr@volny.cz

stav ke dni : 1. listopadu 2003

KONTAKTY

Klub přátel umění v ČR

Musilova 2a, 614 00 Brno – Husovice

kpucr@volny.cz

www.redweb.cz/kpu

JAMI a Nížata

Jaroslav Lokos , Hlavní 59 , Prštice , 664 46 , ☎547 226 449 , ☎ 607 641 695

Vladimír Michal , ☎ 601 543 427 , kpucr@volny.cz

Ochotníci Na Provaze

Hlavní 59 , Prštice , 664 46 , ☎547 226 449 , ☎ 607 641 695

Pomněnka

Soňa Klementová , ☎602 710 068 , pomnenka@sky.cz , <http://www.volny.cz/divpomnenka>

AMFIklub

Jaroslav Červený , ☎736 20 20 56 , jcerveny@redweb.cz , www.amfiklub.cz

440 Hz

Jarek Farkaš, ☎777598191, jaro.farkas@post.cz , <http://440hz.unas.cz>